

ikke kunnet udelukke en forøgelse af antallet af fremmede rådgivere, eller at congoleserne myrdede hinanden.

Argentinas repræsentant beklagede, at et veto i sikkerhedsrådet havde forhindret vedtagelsen af et resolutionsudkast, som havde taget sigte på at sikre alle politiske fangers rettigheder i Congo. Han erklærede sig enig i mæglingskommissionens synspunkter, hvorefter magten i Congo måtte gøres bredere, således at alle partier var repræsenteret. Han var også enig i, at den congolesiske nationalhær skulle isoleres fra politik, at en føderal struktur var ønskelig, og at alle fremmede interventioner skulle standse.

Jordans repræsentant understregede, at Belgiens fortsatte forbliven i Congo var i strid med sikkerhedsrådets resolutioner, og han mente, at dette særlige aspekt af problemet skulle undersøges nøje af plenarforsamlingen. Han fandt det endvidere vigtigt, at FN-kontingentet blev styrket.

Norges faste repræsentant, ambassadør Nielsen, udtrykte tvivl om, hvorvidt en ny plenarforsamlingsdebat ville være til nogen hjælp for de 14 mill. congolesere. Den norske delegation var enig i sikkerhedsrådsresolutionen af 21. februar 1961, og intet burde efter hans opfattelse siges eller gøres på nuværende plenarforsamling, som var i uoverensstemmelse med sikkerhedsrådets resolution. Den norske repræsentant vendte sig derefter til mæglingskommissionens beretning. Han udtalte sin anerkendelse af kommissionens arbejde og tilføjede, at de af kommissionen fremsatte konklusioner burde tjene som ledetråd for fremtidige anstrengelser. FN kunne ikke tvinge Congo til nogen bestemt konstitutionel løsning. Den foreløbige aftale mellem Republikken Congo og FN fra sidste år burde nu afløses af en statusoverenskomst. Under den belgiske administration var der ikke givet det congolesiske folk nogen lejlighed til at forberede sig til uafhængighed, udtalte ambassadør Nielsen endvidere. Beklageligvis havde ej heller de congolesiske ledere efter uafhængigheden altid vist det nødvendige minimum af villighed til samarbejde indbyrdes og med FN.

Ambassadør Nielsen erklærede, at den norske regering anså visse faktorer i for-

bindelse med FN-operationerne for overordentlig vigtige.

Først og fremmest måtte fuld støtte og samarbejde med FN ydes ikke alene af alle andre medlemsstater, men også af congoleserne selv.

Endvidere påpegede ambassadør Nielsen, at sikkerhedsrådets henstilling om, at en reorganisation af de congolesiske hærstyrker skulle finde sted, ikke var ensbetydende med, at de congolesiske soldater skulle afvæbnes med magt. I betragtning af den misforståelse, som var opstået, ville det måske være tilrådeligt om plenarforsamlingen gjorde det klart, at reorganisationen skulle finde sted i det snævrere mulige samarbejde med de congolesiske myndigheder. Kun hvis trussel om borgerkrig var til stede, måtte FN som sidste udvej have myndighed til at bruge magt.

For det tredje, fortsatte ambassadør Nielsen, støttede Norge af hele sit hjerte mæglingskommissionens anbefaling med hensyn til fremmed intervention i Congo.

Repræsentanten for *Saudi Arabien* understregede, at spørgsmålet om Congo vedblivende var et resultat af kolonialismen og et imperialismens problem. Det var Belgien alene, som var skyld i, at problemet eksisterede. Han fandt derfor også, idet han vendte sig til den finansielle side, at FN-operationerne i Congo burde betales af Belgien. FN burde finde midler til at overtage alle belgiske interesser i Congo for at møde udgifterne til operationerne. Med hensyn til Congos konstitutionelle struktur påpegede Saudi Arabiens repræsentant, at FN ikke kunne og burde intervenere i Congos interne anliggender. På den anden side kunne FN ikke stiltiende godkende Tananarive-konferencens løsning om en føderation. Congoleserne skulle selv vælge deres system, og FN måtte sikre sig, at deres ønsker frit udtryktes, og at ønsket om en føderation faktisk repræsenterede congolesernes frie vilje. Kun en folkeafstemning kunne afgøre dette. Vedrørende belgiernes tilbagesøgning fra Congo udtalte Saudi Arabiens repræsentant, at plenarforsamlingen ikke burde sluttes, førend der var sikkerhed for, at samtlige belgiere havde forladt landet.

Japans repræsentant så i FN's virksomhed